

မြန်မာ့ပုံနှိပ်စာပုံအဖွဲ့

မယ်ခိုင်

ဘဝပျောက်ရှာပုံတော်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ခေါင်ရမ်း
အဆင်းရှိသော်လည်း
အချင်းရှိသော်လည်း
ဘဝမလှခဲ့တာမို့
တော်ဝင်ဟု မဆိုနိုင်
ရော်ရွက်ဝါ
အချိန်ကာလ ခြားခဲ့ပြီမို့
အဖိုးထိုက်ဟု မဆိုထိုက်
လှည်းယာဉ်
ခေတ်တွေက စက္ကန့်လက်တံနှင့်မခြားမို့
ခရီးရောက်သည် ဟု မပြောသာ....
စီးပွားဥစ္စာ
စတေးမှုတွေများ ခဲ့ပြီမို့
ပြည့်စုံခြင်းဟု ခေါ်ထိုက်ပါတော့မလား....
ဒါဆို အောင်မြင်မှုတွေကရော

“အဲဒါ ချမ်းသာက ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံလေ”

“ဪ! တော်တော်ချောတာပဲနော်၊ ချောသလောက်လည်း ကြောက်
ဖို့ ကောင်းတယ်”

ဝေဖန်ပြောဆိုသံအချို့ကို မပီမသကြားနေရ၏။ အနက်ရောင် နေ
ကာမျက်မှန်ကို စတိုင်လ်ကျ ကျတပ်ထားပြီး သိန်းနှစ်ဆယ်ကျော်တန်
သားမွေးအင်္ကျီကို ကိုယ်ပေါ်၌ လွှမ်းခြုံထားသည်။ ။ ငါး လက်မမျှအမြင့်ရှိ
သည့် ရှုဖွယ်နပ်အနက်ရောင်က လုံချည်ပွင့်ချောအနီရောင်အောက်တွင်
ဝင့်ဝင့်ထည် ထည်။ ဆံထိုးပို့ပို့လေးနားမှ ဖျတ်ဖျတ်လတ်နေသော စိန်
နားကပ်သည် လည်း နေရောင်အောက်တွင် ဝင်းခနဲလက်ခနဲ။

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ ဝင်လာစဉ်က မေးငေါ့ပြောနေကြသော ခြံအလုပ်
သမားများ သည် ဒေါ် ကြယ်ရောင်စုံ၏ ခြေလှမ်းများ မိမိတို့ နှင့်နီးကပ်
လာသည် နှင့်အမျှ ခေါင်းငုံ့သွားကြသည်။ ။ ဒေါ်ကြယ် ရောင်စုံ ပါးစပ်မဖွ
င့်ဘဲ ပြုံးလိုက်သည်။ ။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့။ ကြယ်ရောင်စုံဆိုပါက လူ
တွေအားလုံး ဦးညွတ်ဝပ်တွားနေစေရမယ်လေ။

“အကျယ်အဝန်း ဘယ်နှဧကလဲ”

အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်သည်။ ။ ထိုသို့မေးလိုက်သည် နှင့်တစ်ပြု
င်နက် ဖိုင်တွဲအဝါရောင် ပိုက်ထားသူတစ်ဦးက အပြေးအလွှားရောက်
လာသည်။ ။

“လက်ရှိလုပ်နေတာက ဧကနှစ်ဆယ်ပါ၊ မြေရိုင်းက ငါးဆယ်၊ စုစု
ပေါင်း ရှစ်ဆယ်၊ ကော်ဖီက တစ်ဆယ်ပါ”

“ဧကတစ်ရာ လိုချင်တယ်၊ စောစောကပြောတော့ ဒါဧကတစ်ရာကွ
င်းဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ၊ နှစ်ဆယ်က တစ်ရာ့ငါး ပေါက်ပြီးသားဖြစ်နေတယ်”

“ပေါက်ပြီးသားလား၊ ဖောက်နေဆဲလား”

“ဖောက်နေဆဲပါ၊ ကျ လာပြီလို့ တော့ ကောလာဟလ ကြားရပါတယ်”

“လိမ့်မယ်လို့ မလိုချင်ဘူး၊ သေချာတဲ့ အဖြေတစ်ခုပဲ လိုချင်တယ်။ နောက်ထပ် သုံးနာရီ မစောင့်ချင်ဘူး။ ခုချက်ချင်း ဌာနကိုလိုက်ပါ။ ငါလွှတ်လိုက်တာလို့ ပြောလိုက်။ ငါလည်း ဖုန်းဆက် ထားမယ်၊ အခု နေပြည်တော်မှာ ဘယ်သူရှိနေလဲ”

“ကိုလေးမောင် ရှိပါတယ် သူဌေး”

“အိုကေ! သူ့ကို အကြောင်းကြားပါ”

က ိုလေး :မေ ၁၀ ‘ဆ ိုသ မှာ ချမ်းသာ၏ အထွေထွေအုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်ပြီး ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံလူယုံ ဖြစ်သည် ။ ပြင်ဦးလွင်ကို အပန်းဖြေလာရာမှ ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ မြေကို မျက်စိခလုတ်တိုက်မိ၍ ၀င် ကြည့်ရင်း အလုပ်ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည် ။

ဒီမြေကို မျက်စိကျသည် ။ ဧကနှစ်ဆယ်အား နိုင်ငံခြားသားများကို မြေငှားရမ်းထားသည် ။ အငှားစာချုပ်သက်သက် ဖြစ်၏။ ပိုးစာပင်တွေ စိုက်ထားသည် ။ ဤသို့ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းသည် အောင်မြင်နေသည် ဟု လည်း တိကျသောသတင်း ရထားသည် ။ ပိုးထည်ထုတ်လုပ်ခြင်းမ ဟုတ်ဘဲ ပိုး ကောင်များကို မွေးမြူရုံသက်သက်ပင်ဖြစ်သည် ။ ကောင်းပေဆိုတဲ့ ပိုးစာရွက်များကို အကောင်များ အား ချကျွေးပြီး ပိုသောအရွက်များကို အခြောက်ခံစက်နှင့် အခြောက်ခံကာ ပိုးစာခေါက်ဆွဲလုပ် သ

ည် ။ အချို့ကို အရွက်ချည်းသက်သက် ကိုရီးယားသို့ပို့သည် ။ ပိုးကောင်များကြီးထွားလာပါက ပိုး ကောင်များကို အစိမ်းလိုက် အရှင်လတ်လတ် ပြုတ်သတ်ပြီး အခြောက်ခံကာ နိုင်ငံခြားတင်ပို့သည် ။

ပိုးစာပင်စိုက်ပျိုးခြင်းက ဆယ့်ငါးဧကရှိပြီး ကျန်ငါးဧကသည် အခြောက်ခံစက်နှင့် ပိုးမွေးမြူ ရေးအဆောက်အဦး ဆောက်လုပ်ထားသည် ။ ပြီးနောက် ကြီးမားသော အုတ်ရေကန်ကြီးများ ။ အ သေးစားလုပ်ငန်း ဆိုသော်ငြား အမြတ်အစွန်းများ သည် ဝန်ထမ်းအင်အားနည်းနည်းနှင့် လုပ်ငန်းတွင် ကျယ်သည် ။ မြေကောင်းကိုရရှိထား၍ ပိုးစာရွက်များ ဖြစ်ထွန်းသည် ။

ဤဖြစ်စဉ်ကို မနေ့က ညစာစားပွဲတွင် ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ထိုမြေကိုစိတ်ဝင် စားမိသည် ။ ညနေပိုင်းက ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ဘက် အပန်းဖြေထွက်လာရင်း ထိုစကားကို ထပ် ကြားယောင်မိ၍ ဥယျာဉ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိသော ထိုးပိုးစာခြံသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ဖြစ်ထွန်းနေသော ပိုးစာပင်များကိုကြည့်ရင်း မျက်စိကျလာသည် ။ ထိုသို့မျက်စိကျလာရာမှ ကုန်းမြင့်ပေါ်တက်ရင်း စိတ်ကူးတစ်ခု ရလာသည် ။

ဤနေရာက လေလည်း သာသည် ။ တိုင်းရင်းသားကျေးရွာ၊ ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်တို့ နှင့် လည်း နီးသည် ။ တစ်ဖက်မှ လည်း လားရှိုးလမ်းမကြီးဘက် ဆင်းသွားနိုင်သည် ။ ဤမြေကို ဒေါ် ကြယ်ရောင်စုံ သဘောအကျကြီးကျနေမိသည် ။ အိမ်ရာစီမံကိန်းဆွဲပါက အမြတ်အစွန်းများ နိုင်သည် ။ ဟိုတယ်ဆောက်ရန်လည်း သင့်တော်သည် ။ ခုတလော ရန်ကုန်ဘက်မှ မြေဝယ်များ လည်း ဆင်းနေ သည် ကိုသတိပြုမိသည် ။ ထိုသို့အကြောင်းအချက်များ စွာတို့ ကြောင့် ထိုမြေကို

ပိုင်ဆိုင်ချင်လာသည်။ ။

ယခုလက်ရှိ ပိုင်ရှင်ကို မေးလိုက်သော်လည်း အစိုးရထံတွင် အငှားစာချုပ်ချုပ်ထားသည့် ကို ရီးယားလင်မယား၊ ပြီးတော့ အခြားဧကငါးဆယ်ပိုင်ရှင်က ဂရမ်မရှိသေးသော နားလည်မှုအဆင့်မှာ သာ။ တစ်ဖက်ခြံက ကော်ဖီစိုက်ပျိုးထားသည့် ဆယ်ဧက။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဧကနှစ်ဆယ်ခြံသည် လည်း ရေရေရာရာ ဘာမှ စိုက်ထားခြင်းမရှိ၊ သတ်မှတ်ထားသည့် ခြံစည်းရိုးတွင် ပင် မရှိသေးတာ ကြောင့် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ ကျေနပ်သည်။ ။ ထိုဧကတစ်ရာကို တပ်မက်မိသည်။ ။ တစ်ရတီကို သိန်းငါး ဆယ်တန် စိန်တစ်ဆင်စာအား လာဘ်အဖြစ် ပေးပစ်ရသည်။ ။ ထိုမြေကိုရမည်ဆိုပါက ခရီးစဉ်ကို တစ်လမျှလိုက်ပြီး အသုံးတော် ခံပစ်ရသည်။ ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ပိုင်နိုင်မည့်လမ်းကြောင်းများကို တွေးနေမိသည်။ ။

အတွေးတစ်ခုကို ချဲ့ထွင်စဉ်းစားလုပ်နေပြီဆိုလျှင် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် ငြိမ်ပြီး စူးစိုက် နေတတ်သည်။ ။ အသက်ငါးဆယ်ဆိုသောအရွယ်က မနေတတ်သူအဖို့ တော့ အိုစာနေပြီဖြစ်သော် လည်း ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံအဖို့ တော့ လှသွေးကြွယ်နေဆဲအရွယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ။

အရောင်အဆင်းဆို တောက်တောက်ပပမှ ကြိုက်သော ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် အနီရောင် တောက်တောက် ဝမ်းဆက်မျိုးဝတ်ပါက အနက်ရောင်ဒေါက်၊ ပြောင်လက်သောစိန်ကို တစ်ဆင်စာ ဆင်မြန်းတတ်သည်။ ။ အဝါရောင်တောက်တောက်ဝတ်စုံမျိုးကို ဝတ်ပါက အနီရောင်ဒေါက်နှင့် စိမ်း ဖန့်သော မြတစ်ဆင်စာ ဆင်မြန်းတတ်သည်။ ။ အစိမ်းရောင်တောက်တောက်ဝတ်စုံကိုဝတ်ပါက နီမြန်း သောပတ္တမြားကိုသာ ဆင်မြန်းပြီး ငွေရောင်ဒေါက်ကို စီးလေ့ရှိသည်။ ။

အနှစ်ချုပ်ပါက ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် အနီရင့်ရောင်ကို နှစ်သက်သည်။ ။ အနီမပါသောနေ့ ရက်ဆိုတာမျိုးက ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ၏ ဘဝတွင် မရှိပါချေ။ အနီရောင်မဆင်မြန်း မဝတ်ဆင်သောနေ့ တွင် ပင် အနီရောင်လက်ကိုင်အိတ်ကို သုံးတတ်သည် က ရဲရင့်ပြတ်သားသော ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံပင် ဖြစ်တော့၏။

“သူဌေး ... ကိုလေးလွင်ထံက အကြောင်းပြန်ပါတယ်၊ ဧကငါးဆယ်မြေကွက်ဆိုရင် ခက် လိမ့်မယ်တဲ့ ၊ ပိုင်ရှင်က အင်အားမသေးဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဒီပြင်ဦးလွင်ကပဲ၊ ... စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်တဲ့ ”

နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ ပြုံးလိုက်ပြန်သည် ။ ထိုအပြုံးက အေးစက်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လှောင် ပြောင်နေသယောင်လည်း ရှိသည် ။

“ငွေကို ကြိုက်သလောက်သုံး၊ ဆိုင်လေးကိုတောင် နိုင်အောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်ရင် ချမ်း သာရဲ့ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာမလုပ်နဲ့ တော့လို့ ပြောလိုက်”

ရပ်နေသူပင် ကြောင်နန် ဖြစ်သွားသည် ။ မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာဆိုသည့်ရာထူးက မသေးလှ ပါ။ ချမ်းသာလိုအင်အားကြီးကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ မန်နေဂျင်းသည် သူဌေးရဲ့ အယုံကြည်ရဆုံးလူဖြစ်သည် ။ ထိုသို့ပုဂ္ဂိုလ်ကို တောင် ခုလိုအေးစက်စက် ပြတ်ပြတ်သားသားဆက်ဆံနေသော ထိုသူဌေးမ၏ စိတ် ဓာတ်ကို မလန့်မိဘူးဆိုလျှင် ထိုလူ ရူးနေလို့ ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“မနက်ဖြန်ည နေပြည်တော်.... မှာ ညစာစားပွဲလုပ်မယ်၊ ကိုလေးလွ

င်ကို ပြောပါ။ ဖိတ်သင့် တဲ့ သူတွေအားလုံး ဖိတ်ထားပေးပါလို့ ”

ကိုလေးလွင်ကိုပဲ ယုံကြည်၍ မရမှန်း သိသည် ။ (.....) စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်လေးဆို သော်ငြား ပြိုင်ဘက်ကိုတော့ လျော့မတွက်သင့်မှန်း သိသည် ။ ဒီတစ်ကြိမ်အကြိမ်သည် အကြံကြီးမို့ မိမိ ကိုယ်တိုင် လှုပ်ရှားရမည်ဆိုတာကို ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ သဘောပေါက်သည် ။ ရလိုမှုများ လျှင် ပေးဆပ် ရမူသည် ကြီးလိမ့်မည်။ ဘာပေးဆပ်ရမလဲဆိုတာမျိုး ဦးနှောက်ထဲ အကွက်ချနေသည် ။

“သူဌေးကျန်းမာရေးအခြေအနေအရ ဆရာဝန်က တစ်ပတ်လောက် နားရမယ်လို့ ညွှန်ကြား ထားပါတယ်”

ငယ်ငယ်က ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့တဲ့ ဒဏ်များ ထင်ပါ၍ အလှအပက နုနယ်နေသေးသော်လည်း ဇရာက စကားပြော လာပြီမို့ ကျန်းမာရေးက သိပ်မကောင်းချင်တာပါ။ ကျန်းမာရေးကို အထူးလိုက် စားနေပါလျက် နှစ်လုံးက ဖောက်နေသည် ။ အဆုတ်ကလည်း သိပ်မကောင်းချင်။

“ငါ့ကို ဆရာမလုပ်နဲ့ ၊ ငါခိုင်းတဲ့ အတိုင်းလုပ်ပါ”

ခပ်မာမာဆိုပြန်တော့ မတ်နေသော ရာဇာ၏ ခေါင်းမှာ ငုံ့လျှိုးသွားရပြန်သည် ။

ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် ချမ်းသာအင်ပါယာ၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည် ။ ချမ်းသာသည် ဆောက်လုပ် ရေးလုပ်ငန်းကို အဓိကလုပ်သောကုမ္ပဏီဖြစ်သည် ။ ပြီးနောက် ချမ်းသာရှေ့ပင်းမော်လ်ကြီးကိုလည်း ဖွင့်ထား၏။ ဤသို့ထက်မြက်သော အသက်ငါးဆယ်အရွယ် ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးတော့ မဟုတ်ပါချေ။ ယောက်ျားသုံးယောက်နှင့် ကွာရှင်းပြီးသော တစ်ခုလပ်တစ်ဦးဖြစ် သည် ။

မြန်မာပြည်၏ ဆယ်ဦးဝင် သူဌေးများ စာရင်းတွင် အဆင့်ငါးနေရာ ဌာ ရပ်တည်နေသော ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် ချမ်းသာတောင့်တင်းသော အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဆင်းလက်လာသူတစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပါချေ။ ဆင်းရဲခဲ့ သည် ။ ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင်ကို မွဲသည် ။ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်အထိ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်ဘဝ ပင်လယ်ပြင်၌ မိုက်ရူးရဲဆန်စွာ လက်ပစ်ကူးခဲ့ဖူးသည် ။ သို့သော် ဒါတွေ က အခုနေချိန်တော့ ပုံပြင်များသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

အတိတ်ကို နာကြည်းသော်လည်း အတိတ်နွဲ့အိုင်ထဲ၌ ရစ်တွယ်မနေသော ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံ သည် ထက်မြက်သည် ။ ရဲရင့်သည် ။ ပြတ်သားသည် ။ အပေးအကမ်း ရက်ရောသည် ။ အပေးအကမ်း ရက်ရောသည် ဆိုစေဦး ဒေါ်ကြယ်ရောင်စုံသည် စီးပွားရေးသမားဖြစ်သည် ။ ထောင်ကိုမြင်၍ ရာကို စွန့်ခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။

ယခုလည်း ရာစွန့်ရန်အတွက် ကျောက်မျက်ရတနာ ကုန်သည် များနှင့် တွေ့ဆုံနေသည် ။ အ ရောင်အသွေးစုံလင်သော လက်ဝတ်ရတနာများ ၏ အရည်အသွေးကို အကဲဖြတ်နေသည် ။ များပြား သော ရတနာများ ထဲမှ အရည်အသွေးအကောင်းဆုံးရတနာများကို ရွေးချယ်ပြီး တစ်ဆင်စာစီ ဘူး ထဲထည့်သည် ။ သေချာပါသည် ။ ဒါကတော့ ပေးသင့်သောသူများကို လက်သိပ်ထိုးပေးလိုက်ဖို့ ပေါ့။

လူကုံထံတွေရဲ့ မွေးနေ့တို့ ၊ ညစာစားပွဲတို့ ၊ အလှူတို့ ဆိုတာက အကျိုးအကြောင်းမရှိဘဲ ဖြစ် ပေါ်မလာပါချေ။ များများ လှူမှ လူသိများ မည်။ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးနှင့် နိုင်ငံတော်က ချီးမြှင့်သည့်တံဆိပ် များ ရမည်။ ဒါမှ လူများက ကြည်ညိုကြမည်။ ကြည်ညိုခံမှ လည်း အလုပ်လုပ်၍ ကောင်းသည် လေ။ ညစာစားပွဲလည်း လုပ်ရင်း လူတွေတွေ့ဆုံ အလုပ်

ကိစ္စစပ်လျဉ်း၍ စကားပြောမည်။

အချိန်တိုင်း ရွှေဖြစ်နေသော လူကုံထံတို့ သည် အရာရာကို ရာထူးဂုဏ်ရှိန်ခန့်အင်အားတို့ နှင့် သာ လူတစ်ယောက်၏ အဆင့်အတန်းကို ပိုင်းဖြတ်ကြကုန်၏။ ဤသို့သော လူကုံထံများ သည် လောက၌ သနားစရာအကောင်းဆုံးသော သက်ရှိများ ဖြစ်သည် ။ လူပီသသော သနားကြင်နာစိတ်တို့ ဆုံးရှုံးရသည် ။ အပျော်တုများ နှင့်သာ ရှင်သန်ရ၍ ကြည်နူးခြင်းပီတိဖြစ်ခြင်းဆိုတာမျိုးကို မခံစားကြ ရချေ။ ထိုလူများကို လူဖြစ်ရှုံးကြသူများ ဟု သတ်မှတ်မည်ဆိုလျှင်....

*

အခန်း(၂)

သက္ကရာဇ် တစ်ထောင့်ရှစ်ရာအရှေ့ပိုင်းမှ လူသားများ သည် အသက်ရှင်ဖို့ နှင့် စားသောက်ရန် ရုန်းကန်ကြရသည်။ ယခုအခါ၌ မြန်မာပြည်သူပြည်သားများ သည် အသက်ရှင်ရန်တစ်ခုသာ ပြုတ် သွားပြီး စားဖို့ သောက်ဖို့ ရန် ရုန်းကန်ကြရသည်။ ။
တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးသောနိုင်ငံကြီးများမှာ မူ တိုးတက်ရန် ရုန်းကန်ကြရသည်။ ။

အလုပ်အကိုင်ရှားပါးသော ဒီဇေတ်ကြီးထဲတွင် ခေတ်ပညာတတ်မြစ်သော်ငြား သာမန်စာ မတတ်သူများ သာလုပ်သည့် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေကြရသည်။ က အများ စုဖြစ်နေ၏။ ခေတ်ပညာ တတ် ဆိုသော်ငြား အတန်းပညာမြင့်ပြီး ဘွဲ့ရသူများ သာဖြစ်သည်။ ။ ဘွဲ့သာရသွားကြသည်။ ။ ပညာကို တော့ တတ်သွားသူမှာ ရေစစ်နှင့်ရေကိုစစ်ချပြီး ရေစစ်တွင် ကျန်သောရေမျှသာရှိသည်။ ။

ပညာကို အရူးအမူးလှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြိုးစားသူမှ လွဲ၍ ကျန်အများစုသည် သာမန်အရပ်သား များ နှယ် ဘယ်အရာကိုမှ တိတိကျကျ မတတ်မြောက်ကြချေ။ မတတ်မြောက်၍ မလေ့လာ၊ မလေ့လာ ၍ ပိုဆိုးကုန်ကြသည်။ မှာ ရင်နာစရာပင်ကောင်းနေလေရောသည်။ ။ အချိန်ကြာလာသည် နှင့် အမျှ အနှစ် ချုပ်ပညာအရသာသည် လွင့်ပြယ်စပြုလာသည်။ ။ ဘွဲ့ရသွားသည် ဆိုသော်ငြား ဘီစီဒီပင် မနည်းပီ အောင်

ရွတ်နေရသည် ။

ခုလိုတိုးတက်သည့် အိုင်တီဇေတ်ကြီးထဲတွင် ဘွဲ့ရပညာတတ်များ သည် ကွန်ပျူတာကိုပင် မကိုင်ဖူးသူ ဒုနဲ့ ဒေးများ လှ၏။ စက်ပစ္စည်းကိုင် မှ သုံးမှ ခေတ်မီပါသော ဒီဇေတ်ကြီးထဲတွင် မဝယ်နိုင် ၍ မသုံးနိုင်ကြသူ များ ထက် မရေတွက်နိုင်တော့ပါ။ မမီ၍ မလိုက်၊ မလိုက်တော့ ပိုဝေးဆို သည့်အခြေ အနေကို လူပေါင်းများ စွာ ခုန်ဆင်းနေကြလေသည် ။

ထိုအထဲတွင် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ရှိ တာဝဲလည်း ပါသည် ။ သူသည် ပထဝီအဓိက နှင့် မြစ်ကြီးနားတက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းပြီးထား သူဖြစ်သည် ။ ကျောင်းပြီး၍ ဘွဲ့ယူပြီးသောအချိန်တွင် ဘာလုပ်၍ လုပ်ရ မှန်းမသိခဲ့။ မိရိုးဖလာလယ်ယာလုပ်ငန်းကိုလည်း မလုပ်လိုပေ။ နေ့ဖို့ ညစာစားရရုံ အပြင် ဘာတိုးတက်မှုမှ မရှိဟု ယူဆသည် ။ ထို့ကြောင့် မှော်ထဲ (ဖားကန့်)သွားပြီး ကျောက်တူးရွှေတူး ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး မိဘများ ထံခွင့်ပန်တော့လည်း ဖိုးဘိန်းပေါသည့်အရပ်ဒေသမို့ ဆေးသမားဖြစ်သွား မည်ကိုစိုးသောကြောင့် အရွယ်ကောင်းသောသူ အား မိဘများက မလွှတ်လိုကြပေ။

ထိုအချိန်တုန်းက မလေးရှားနိုင်ငံ၌ အလုပ်လုပ်ရန် ခေတ်စားနေသ ည် ။ ထို့ကြောင့် လယ် ငါးဧကရောင်းကာ သူ့အား မလေးရှားနိုင်ငံသို့ ပို့ ခဲ့သည် ။ တောင်ပေါ်ဒေသမို့ ရိုးသားသူများ ပြား သည် ။ မြို့နှင့်အလှမ်း ဝေးကြသည် ။ မြို့အထာ မနပ်ကြပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ပွဲစား၏ လိမ်ညာခြင်းကို မချီမဆန့်ခံခဲ့ရသည် ။ ရွာကိုလည်း လက်ဗာလာနှင့်ပြန် ဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်ရသည် ။ မလေးရှားသို့လည်း မရောက်နိုင်။ လမ်းခုလတ်၌ သာ ဘာလုပ်၍ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသောကြောင့် ရန်ကုန်မြေ၌ ဖြစ်သလို

သောင်တင်နေခဲ့သည် မှာ ယခုဆိုလျှင် ရှစ်လရှိပါပြီ။

ငါးလနှင့်ပင် ပါသလာသမျှငွေ တက်တက်စင်အောင်ပြောင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုန်းကြီး ကျောင်း၌ ကပ်နေပြီး အလုပ်ထွက်ရှာသည်။ တောင်ပေါ်သားမို့ ကွန်ပျူတာဆိုတာကိုလည်း မကျွမ်း ကျင်ပေ။ ဘွဲ့ရပြီး သော်ငြား အင်္ဂလိပ်စာဆိုတာလည်း အဘီစီဒီအဆင့်ပင်။ ထို့ကြောင့် ကွန်ပျူတာ ရသလား။ အင်္ဂလိပ်စကားပြောရောဟု စစ်လျှင် ယပင့်နှင့် ကျသည်။ ယရစ်နှင့်ကျသည်။ အမျိုးမျိုးကျ လာသောအခါ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတက်မယ်ဟု ကြံရွယ်ပြန်သည်။

ဆွမ်းကျန်များ ကပ်စားရသောဘဝမို့ လိုင်းကားခတောင် မရှိသည့် အခြေအနေမှာ သင်တန်း ကြေးကို ဝေး၍ နေသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဘုန်းကြီးနှင့်ကိုရင်များ ပင် ဆွမ်းမငှသည့်နေ့၌ ရေသောက်နေရ သည့်ရက်လည်း မရေမတွက်နိုင်တော့။ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ လအတန်ကြာနေပြီးချိန်၊ ကပ်စားပြီးချိန် ၌ ဘုန်းကြီးကိုပင် အားနာလာသည်။

ခဏတဖြုတ် တည်းခိုလာသူများ သည် အသုတ်သုတ် အလီလီ ပြန်သွားကြသည်။ သူ့မှာ တော့ ပြန်စရာလမ်းမရှိ။ ပြန်ရမှာ လည်း ရှက်သည်။ သင်တန်းတက်လာသူများ သည် လည်း သင်တန်းဆင်း ၍ အလုပ်ရ၊ အလုပ်ရ၌ ဝင်ငွေရှိသောအခါ အဆောင်ပြောင်းနေကြသည်။ သူ့မှာ သာ ဘယ်သူလဲလဲ မိမိ မလဲနိုင်ဖြစ်နေရသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ရှက်ရှက်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အထုပ်ပိုက်ထွက်လာခဲ့တော့ လမ်းဘေး ရောက်တော့၏။

“ငါ နိုင်ငံခြားသွားတော့မယ်၊ တိုးတက်မှ ပြန်လာမယ်။ လယ်အလုပ်ကို သေတောင်မလုပ် ဘူး၊ ငါက ဘွဲ့ရပဲ၊ ငါ့အတွက် အလုပ်တွေ မြို့မှာ ပေါ့လို့၊ ဒီတော့ကို ပြန်မလာတော့ဘူး။ မြို့မှာ ပဲ နေ တော့မယ်”

တစ်ရွာလုံးကိုပြောခဲ့သော မိမိစကားများကို ရှက်မိသည် ။
လေလုံးကြီးတုန်းက ကြီးခဲ့ပြီး ခုချိန်မှာ တော့ ရွာကို
ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ပြန်မသွားချင်ပါ။ သူက တစ်ရွာလုံးရဲ့ ချဉ်ဖတ်ဖြစ်
သွားပေ လိမ့်မည်။

“ကြည့်ပါဦး၊ ခုတော့လည်း ဘာဖြစ်လာသေးလဲ၊ တော်ပြီ ...
ငါးတန်းအောင်ရင်ထွက်၊ ပညာ တတ်တော့လည်း ဒါပဲလုပ်စားရတာပဲ၊
တာဝဲကို ကြည့်ပါလား။ နိုင်ငံခြားသွားမယ်ဆိုပြီး လယ်ငါး ဧကရောင်း
တာ တက်တက်စင်ပြောင်ရော။ ပြီးတော့လည်း ဘာဖြစ်လာသလဲ။ အ
ထုပ်ပိုက်ပြီး ရွာပြန် ရောက်တာပဲ”

သူသာ ပြန်သွားမည်ဆိုပါက ထိုစကားက ရွာ၌ ခေတ်စားသွားနိုင်သ
ည် ။ သူ့ကြောင့်တော့ ရွာ ထဲက ကလေးတွေကို ကျောင်းထုတ်မခံစေချင်
ပါ။ စာတွေ ဘာတွေမတတ်ပါစေဦးတော့၊ တက္ကသိုလ် ဆိုတာမျိုးလေး
ကို ကလေးတွေအား တက်ဖူးစေချင်လှတာက သူ့ရဲ့ စေတနာဖြစ်သည် ။
ထိုစေတနာ လေးကြောင့်ပင် ဆင်းရဲဒုက္ခဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ်
ရွာသို့မပြန်ဘဲ အကြိတ်ခံခဲ့သည် မှာ အခုတော့ လမ်းဘေးစားရသည့် အ
မှိုက်ပစ်သည့်အလုပ်ကို လုပ်နေခဲ့သည် ။

အမှိုက်ပုံကြားထဲမှ ကားဘီးအစုတ်နှစ်ခုကို ရလာသည် ။ ဈေးကြို
ဈေးကြားမှ ပျဉ်တိုပျဉ်စ

များကောက်ပြီး ခနော်ခနဲ့ လှည်းကလေးပြုလုပ်ပြီး တိုက်တန်းကြား
ထဲဝင်ကာ အမှိုက်ပစ်ကြဦးမ လားဟု အော်သည် ။ အပြာအိတ်တစ်ထု
ပ် မိမိလှည်းပေါ် လာတင်ပါက ငွေတစ်ရာ ရသည် ။ ဒီအလုပ် က မဆိုး
လှ။ တစ်ရက်ကို အနည်းဆုံး သုံးထောင်ဝင်သည် ။

တိုက်ခန်းများ ရှိရာလမ်း၌ အော်သည် ။ အမှိုက်အိတ်တွေ ကောက်

သည် ။ ပြီးနောက် စည်ပင်အ မှိုက်ပုံထဲ သွားပစ်သည် ။ စည်ပင်မှ လူများ နှင့် မတိုးမချင်းတော့ ထိုစီးပွားရေးသည် အဆင်ပြေနေဦး မည် သာဖြစ်သည် ။ ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက် ငတ်မရှက်ဆိုသည့် မရှက်ကြီး သုံးပါးထဲတွင် သူသည် ငတ်အရှက်အနွယ်ဝင်ဖြစ်သည် ။ လုပ်စကတော့ အနည်းငယ်ရှက်မိသော်လည်း တစ်ပတ်မျှကြာသော အခါ သူ့လောဘနှင့် သူ့ကျင့်သားရလာသည် ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ ဘဝကို ဒေါင်ကျကျပြားကျကျနေတတ်သ ည် ။ ညအချိန်၌ ပုဆိုးခြုံ ပြီး လမ်းဘေးခွေအိပ်သည် ။ လမ်းဘေး၌ အ သားကျနေပြီဖြစ်သော သူ့ခန္ဓာက ပီးနေပါပြီ။

ထမင်းစားတော့လည်း တစ်ပွဲတစ်ထောင်တန် စားသည် ။ ပန်းကန် ဆေးစရာမလိုချေ။ အိမ် သာသုံးတော့ အများ သုံးအိမ်သာပင် တစ်ရာ ပေး သုံးသည် ။ ဒါက နေ့အချိန်မှ ပင်။ ညအချိန်တော့ လမ်းဘေး၌ပင် ဖြစ်သလိုသွား၏။ ရေချိုးပြန်တော့လည်း ဖြစ်သလိုပင် နှစ်ရာပေး ချိုးသ ည် ။ ပစ္စည်း ပစ္စယကလည်း ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးသာ ချမ်းသာသူမို့ မိ မိပစ္စည်းတော့ ကိုယ်နှင့်မကွာပင် ရှိနေ သည် ။ သူ၏ အသုံးစရိတ်မှာ တ ဖ်ရက်လျှင် နှစ်ထောင့်ငါးရာရှိသည် ။ နှစ်ထောင့်ငါးရာထက်ပိုပါက ထို ငွေသည် ကျောပိုးအိတ်ထဲ ဝင်သည် ။

မိုးရွာသောအချိန်၌ မိုးကာအင်္ကျီဝတ်ကာ အမှိုက်အော်သည် ။ နေပူ သောအချိန်၌ ဦးထုပ်အ စုတ်ကြီးဆောင်းကာ အော်သည် ။ အချို့အိမ်များ သည် အရက်ပုလင်းခွံ၊ ဆပ်ပြာမှုန့်ဘူးခွံနှင့်ဆီပုလင်း ခွံများကို ပစ်သောအခါ အမှိုက်ထဲမှ အပိုငွေရသည် ။ အချို့ဆို အင်္ကျီများ ပင် ပစ်ကြ၍ သူ့မှာ အင်္ကျီ ဝယ်ရ လွတ်သည် ။

မိုးရွာသောညများ တွင် သူမျက်ရည်ကျမိသည် ။ မိုးရွာနေ၍ အိပ်စ

ရာနေရာမရှိပါ။ ထိုအချိန်၌ ရွာမှ မိုးလုံသည့်အိပ်ရာလေးကို သတိရမိသည် ။ သူလည်း လူထဲကလူမို့ စားတဲ့ အချိန်မကောင်းသော် လည်း အိပ်ချိန်တော့ ကောင်းကောင်း အိပ်ချင်လှသည် ။ လမ်းဘေးကနေ လမ်းဘေးစားရသည့်ဒီဘဝ ကြီးမှ လွတ်မြောက်ချင်မိသည် ။ ခုနေချိန်သာ ကျောင်းနေတုန်းက သိခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းများ သူ့ကိုတွေ့ လျှင် မှတ်မိကြလေဦးမလား။ မှတ်မိနေကြလျှင် သူက ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်ရပါ့မလဲ။

ဘဝကို နာကြည်းမိသည် ။ ထိုသို့ဆိုးသောဘဝထဲမှ ရုန်းထွက်ချင်သည် ။ ရုန်းထွက်ရမည့်နည်း လမ်းကိုလည်း ကြံဆောင်နေမိသည် ။ သို့သော် သူ့ဘဝသည် ပင်လယ်ကမ်းလွန်သမုဒ္ဒရာရေနက်ထဲ ရောက်နေ၍ ကမ်းကိုလည်း မမြင်သလို လမ်းကိုလည်း မမြင်ရပါချေ။ သို့သော် သူအားမလျော့စတမ်း လက်ပစ်ကူးနေသည် ။ တစ်နေ့တော့ ကမ်းကပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူအိုင်အမာယုံကြည်နေမိသည် ။ သူ ၏ ယုံကြည်ချက်သည် ခိုင်မာနေသောအခါ

*

အခန်း(၃)

“ချဉ်ပေါင်ရွက်က ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်ရာ၊ နှစ်ရာဖိုး သုံးစည်းပါ”

“နှစ်ရာဖိုးထည့်ပေး”

ဝယ်သူက ဆိုလာသောအခါ နော်မူသည် အားရဝမ်းသာပင် ချဉ်ပေါင်သုံးစည်းကိုစုပြီး နှီးဖြင့် ချည်နှောင်ပေးသည်။

“ကြွတ်ကြွတ်အိတ်နဲ့ ထည့်ပေးပါလား”

ဝယ်သူက ထိုသို့တောင်းဆိုလာချိန်တွင် နော်မူမှာ မကျေမနပ်ပင် ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ကို ထုတ် လိုက်ရသည်။ ။ ဝယ်တာက ချဉ်ပေါင်သုံးစည်း၊ သုံးစည်းရောင်းမှ နှစ်ရာရသည်။ နှစ်ရာရမှ မိမိအတွက် ငါးဆယ်မြတ်သည်။ ။ ထိုငါးဆယ်ထဲမှ ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ဖိုးနှုတ်တော့ ဘယ်လောက်ကျန်တော့ မှာ မို့လဲ။ ခြင်းမပါလို့ လည်း မဟုတ်ဘဲ နဲ့ တမင်သက်သက် ကြွတ်ကြွတ်အိတ်နှင့် ထုပ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်၍ ဝယ်သူအား စိတ်ထဲမှ အသံတိတ်မေတ္တာပို့နေမိသည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်အလှဖျက်သူများ ထဲတွင် ဒီမိန်းမ ထိပ်ဆုံးကပဲဟု ရင်ထဲမကျေမနပ်ပြောနေမိသည်။ ။

“ကန်စွန်းရွက် ဘယ်လောက်လဲ”

“အရည် ငါးဆယ်၊ အညိုက တစ်ရာပါ”

“အညိုနှစ်စည်းပေးပါ၊ ကြောင်လျှာသီးကရော”

“နှစ်ရာပါ”

“ငရုတ်သီးတစ်ရာဖိုးပေး”

စုစုပေါင်း ငါးရာဖိုးရောင်းလိုက်ရသော်လည်း ထိုအမျိုးသမီးက ရှည်ပြီး ကြွတ်ကြွတ်အိတ် မတောင်း၍ သူမသဘောကျမိသည်။ စိတ်ထဲမှ အသံတိတ် ချီးကျူးမိသည်။ ဒီမိန်းမ ပတ်ဝန်းကျင် စောင့်ရှောက်ရေးကို နားလည်သားပဲ။

“နော်မူ ဘယ်လောက်ဖိုးရောင်းရပြီလဲ”

“ထောင့်ငါးရာပဲ ရသေးတယ်”

“အရင်းရပြီလား”

“ဘယ်ကလာ...နှစ်ထောင်လိုသေးတယ်။

“ဟဲ့! များ လှချည်လား”

“များ ဆို ကြောင်လျှာသီးက အရင်းများ တယ်လေ။ တစ်ထောင့်ကို တစ်ရာအရင်းရှိတယ်။ ဆယ့်ငါးတောင့် ယူလာခဲ့တာ ခုမှ တစ်ထောင့်ရောင်းရသေးတယ်”

“အမယ်လေး! ကြောင်လျှာသီးက အရှုံးမရှိပါဘူးဟယ်။ မကုန်လို့ ညှိုးသွားလည်း ချဉ်ဖတ်

သည် မပုဆိ အရင်းအတိုင်း သွင်းလို့ ရနေတာပဲ”

“မင်းကတော့ စမ်းပွင့်တယ်ဟယ် ထိုင်လိုက်တာနဲ့ ရောင်းရတော့တာပဲ၊ တို့ များ တော့ ဈေးဦးတောင်မပေါက်သေးဘူး”

နော်မူဘေးတွင် ရောင်းနေသော ပဲပင်ပေါက်သည် က ဆိုလာသည်။

“အမယ်လေး! ဒေါ်စန်းရယ်၊ ရောင်းရမှာ ပါ။ တော်ရောင်းတဲ့ ကုန်က ခဏနေ ဆိုင်သမားတွေ လာရင် ဟော! ငါးရာ၊ ဟော! တစ်ထောင်နဲ့ တပြတ်ပြတ်ကုန်သွားမှာ ”

“အဲ...ညည်းပါးစပ် ရွှေချထားရမယ်”

ဈေးဝယ်မလာ၍ ဈေးသည် များ အချင်းချင်း စကားပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“ငါးပိထောင်းတွေ၊ ပုစွန်ငါးပိထောင်းချိုချိုလေး။ မြိတ်ငါးပိနဲ့ ထောင်းတာ”

ကြည့်လိုက်တော့ ဝဖိုင်ဖိုင်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်။

“အမယ်လေး! ငါးပိထောင်းဆိုပြီး သန့်တယ်မထင်လိုက်နဲ့ ။ အစိမ်းကြီးကို ငရုတ်သီးနဲ့ ရော နယ်ထားတာ။ အရင်တစ်ခါ ငါဝယ်သွားတာ လောက်တောင် ပါသေးတယ်”

နော်မူ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ငါးခြောက်သည် က နှာခေါင်းရှုံ့၍ ဆိုလျှင် အော်နေသောငါးပိ ထောင်းသည် က ကြားသွားသည်။ ။ ဖြတ်ကျော်သွားရာမှ ပြန်လှည့်လာသည်။ ။ နော်မူရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ရန်ဖြစ်ကြတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ ။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ငါးပိထောင်းသည် က လွယ် ထားသောငါးပိထောင်းတောင်းကို ဖိနပ်ဆိုင်ဘေး၌ ချကာ အင်္ကျီလက်စကို ပင့်သည်။ ။

“ဟဲ့! ကောင်မ၊ နင်ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ မကောင်းတာကြီးကို ကောင်းတယ်ပြောပြီး လိမ်ရောင်း၊ နင့်ငါးပိ လည်း နင့်လိုပဲ လောက်တက်နေပြီ”

ငါးခြောက်သည် က ကျိတ်မနိုင် ခဲမရ အော်

ပြောလိုက်သောအခါ ငါးပိသည် မှာ ငယ်ထိပ်တက် ခေါက်ခံရသူပမာ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားပြီး ခုန်အုပ်ကာ ဆွဲလုံးပစ်တော့သည်။ ။

ပျံကျဈေးတန်းမို့ ရပ်ကွက်လမ်းထဲမှာ ဖြစ်သည်။ မိန်းမနှစ်ယောက်လုံးနေကြခြင်းသည် ဟိုး လေးတကျော်ကျော်ဖြစ်သွားပြီး တိုက်ခန်းထဲမှ လူများ ဝရံတာရှေ့ထွက်ရပ်ကြည့်လာသည်။ ။

မိုးရွာပြီးစမို့ ဈေးလမ်းထဲ ဗွက်ပေါက်နေ၏။ သို့သော် ထိုခပ်ဝပ်မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်က တော့ ပန်းမွေ့ရာအတွင်း လှိမ့်နေကြသည့်အလား ရွံ့ထဲတွင် အပေါ်ရောက်လိုက် အောက်ရောက်လိုက် ပင်။

“ဟဲ့! ဆွဲကြပါဦး ... ဆွဲကြပါဦး”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခရမ်းချဉ်သီးသည် က ထရပ်ကာ ငါးခြောက်သည် ကို ဆွဲသည်။ သို့သော် ဆံပင်ကိုဆောင့်ဆွဲထား၍ ဖြန့်ဖြေ၍ မရပါ။

ငါးပိသည် က ငါးခြောက်သည် ထက် ပိုဝသည်။ ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် လုံးနေကြသည်။ ။ ငါးပိသည် က လက်စွမ်းထက်သလို ငါးခြောက်သည် ကလည်း ခေသူမဟုတ်ချေ။

ငါးပိသည် လုံချည်ကျွတ်သွားသည်။ ။

“ဟဲ့! လုပ်ကြပါဦး၊ ပေါက်ပြဲကုန်ကြတော့မယ်။ ကြည့်မကောင်းတော့ဘူး။ လုပ်ကြပါဦး”

ငါးခြောက်သည် ၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်မှာ လည်း ပွင့်သွားလေသည်။ ။ မမြင်သင့်သည် များကို မြင် နေရပါပြီ။ သို့သော် ထိုရန်ပွဲမှာ ရပ်တန့်သွားခြင်းမရှိ။

“ဟိတ်! တော်ကြစမ်း...ဆွဲကြစမ်း”

အမိန့်သံက ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ အသံ။ ထိုအသံကိုကြားရ တော့မှ ဘေးဆိုင်ကလည်း ထွက် လာပြီး တညီတညွတ် ဝိုင်းဆွဲကြသည် ။ လုံချည်ကောက်စွပ်ပေးသည် ။ အင်္ကျီအပြကိုမူ ဖုံးဖိနိုင် ရန် နော်မူက မိမိဝတ်ထားသော ပုဆိုးကွက်ရှုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ခြုံပေးလိုက်သည် ။

ရန်ဖြစ်သူနှစ်ယောက်၏ ခေါင်းတွင် ရွံ့များ ပေကျံနေသည် ။ မသိပါက လယ်ကွင်းထဲ လဲကျ ပြီး ထလာကြသူများ ပမာ ရွံ့များ ရွံ့စွဲစိုနေသည် ။

“အားလုံး လိုက်လာခဲ့”

ရုံးအဖွဲ့သားများက ထိုနှစ်ယောက်ကို တရားခံဖမ်းသလို ဆွဲသွားကြသည် ။ ပြီးနောက် ဖြန် ဖြေသော ခရမ်းချဉ်သီးသည် ပါ အဆစ်ပါသွား၏ ။

“ညည်း ရှုပ်အင်္ကျီပေးလိုက်တာက အရေးမကြီးဘူး၊ သက်သေပါနေဦးမယ်။ အလုပ်ပျက် အ ကိုင်ပျက်။ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဝင်ဆွဲတော့ ဟိုခရမ်းချဉ်သီးသည် က အဆစ်ပါသွားသေးတယ်။ အင်း... နေ့တွက်တော့ ရှုံးဦးမယ်”

ပဲပင်ပေါက်ရောင်းသူက မဲ့ကာရွဲကာဆိုသည် ။ ရန်ပွဲကျင်းပထား၍ လားမသိ၊ လူပိုစည်နေ သည် ။ ရန်ဖြစ်လျှင် ဈေးပိုရောင်းရတယ်ဆိုသော အယူက မှန်နေလေရောသလားမသိ။ ဆန်ကောတစ် ချပ်အပြည့် ထည့်ထားသော အသီးအရွက်များမှာ တဖြုတ်ဖြုတ်ကုန်သွားသည် ။

နောက်ဆုံးတော့ ဈေးသိမ်းချိန်၌ ကြောင်လျှာသီးခုနစ်တောင့်နှင့် ငရုတ်သီးနည်းနည်း၊ သံပု ရာသီးဆယ်လုံးနှင့် ကန်စွန်းရွက်သုံးစည်းသာ

ကျန်နေ၏။

“ဟွန့်! နော်မူတို့ များ အလုပ်ဖြစ်ပါ။ ဘယ်လောက်မြတ်သွားပြီလဲ”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံကို အများ မမြင်အောင် တိတ်တခိုးရေတွက် ရသေးသည်။ ။ ငါးဆယ်တန်ရောပေါင်းလျှင် စုစုပေါင်း လေးထောင့်ငါးရာ၊ ဒီနေ့ကတော့ သိသိသာသာ တစ်ထောင်မြတ်နေပါပြီ။ ပိုပြီးအမြတ်သိသာစေရန် လက်ကျန်ကြောင့်လျှာသီးခုနစ်တောင့်အား ချဉ် ဖတ်သည် ကို စပ်ရောင်းသည်။ ။ ငရုတ်သီးပါ ထပ်ရောင်းရ၍ စုစုပေါင်း အမြတ်ငွေက နှစ်ထောင့်နှစ် ရာ။

ကျေနပ်ပါပြီ။ ဒီလောက်စားပြီးသောက်ပြီး မြတ်တယ်ဆိုတာ သိပ်တော့မဆိုးလှ။ မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲသာ အဆာပြေမစားခဲ့ဘူးဆိုပါက သုံးထောင်နီးနီးကျန်ပေလိမ့်မည်။ ဒီလထဲတွင် ဒီနေ့က ဈေး ရောင်းအကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့်ပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဈေးဗန်းသိမ်း၏။ ခင်းရောင်းသော ဆန်ကောအစုတ်ကြီးကို ဖိနပ်သည် ၏ ခုံအောက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ခဲ့ပြီး ခြင်းထဲသို့ လက်ကျန်ကန်စွန်း ရွက်နှင့် သံပုရာသီး၊ ငရုတ်သီးများ ထည့်သိမ်းလိုက်သည်။ ။

“ပြန်တော့မလို့ လား”

“ပြန်တော့မယ်လေ၊ အချိန်လည်း ကြည့်ဦး၊ ရှစ်နာရီ ထိုးနေပြီ”

ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ရှင်းနေပါပြီ၊ ညနေဈေးထွက်သောကြောင့် မိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန် ရောက်မည်။

“တစ်ရာရရ နှစ်ရာရရအေ၊ ထိုင်ဦးမယ်။ ညည်းတော့ စောကုန်လို့ ပြန်နှင့်တော့”

“ပြန်ပြီဟယ်၊ တစ်ရက်တလေ စောစောနားဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပလပ်စတစ်ခြင်းလေး လက်ဆွဲပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ ။ ကားမှတ်တိုင်၌ ရပ် သည်။ ။ ဟိုင်းလတ်ကားအပုလေးများကို စောင့်သည်။ ။ သူက မြန်သည် လေ။ ။ ဈေးလည်း သက်သာ သည်။ ။

“အင်းစိန်ပြန်မှာ ...အင်းစိန်”

ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါဘဲ ညွတ်ပက်ပက်ကားလေး ထိုးရပ်လာသည်။ ။

“နောက်ဆုံးကားနော်၊ အင်းစိန်ပြန်မှာ ၊ လိုက်မလား”

စပယ်ယာက တကြော်ကြော်အော်နေ၍ နော်မူ ထိုကားပေါ် ပြေးတက်သည်။ ။ နေရာလှထိုင် သည်။ ။ လှထိုင်သည် ဆိုသော်ငြား ကားပေါ်၌ လူခြောက်ယောက်သာ ရှိနေသည်။ ။

“ဟာ! မနော်မူ မဟုတ်လား”

ထိုသို့ နှုတ်ဆက်လာတော့မှ စပယ်ယာကို သေသေချာချာကြည့်မိသည်။ ။ ပထမတော့ ဝေဝါး ဝါးရယ်ပါ။ နောက်တော့ အာရုံထဲ ထင်ရှားလာသည်။ ။

“ဟင်! နင်....တာဝဲ”

စပယ်ယာက ပြုံးလာသည်။ ။ ထိုသို့ပြုံးလာသောအခါမှ ထိုမျက်နှာကို ပိုပြီးကျက်မိသွားသည်။ ။

“မောင်း....”

တာဝဲ အော်လိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားလေးမှာ လျော့ခနဲ နေရာရွေ့သွားသည်။ ။

“နင့်ကို ခါတိုင်း ဒီလိုင်းမှာ မတွေ့ပါဘူး”

“မဆုံလို့ ထင်တယ်၊ ဒီလိုင်းမှာ ကျွန်တော်လုပ်နေတာ တစ်လရှိပြီ”

“ဪ”

“အင်းစိန်ပြန်မှာ ...အင်းစိန်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မှတ်တိုင်ရောက်၍ တာဝဲ၏ အော်သံက စည်စည်
ဖားဖား ထွက်လာပြန် သည် ။

တာဝဲကို အသံသိပ်ကောင်းတာပဲဟု ရင်ထဲ၌ အသံတိတ်ချီးကျူးမိသ
ည် ။ အမှိုက်ပစ်သမား လုပ်ချိန်ကာလတုန်းက ကိုယ်ခန္ဓာရော မျက်နှာ
ရော ပေရေနေသည် ။ လက်သည်းများ ပင် ရှည်ပြီး မည်းနေ၍ လူရပ်သူ
ရပ်မပေါ်ပါ။ အမှိုက်လှည်းနှင့် ကိုယ်မကွာနေရသောကြောင့် ခန္ဓာမှာ နံ
စော်နေ သည် ။ ထို့ကြောင့် ယခုပုံက မဆိုးလှဟု ရင်ထဲအသံတိတ်ပြော
မိသည် ။

“အစ်မ နေတော့ အင်းစိန်မှာ လား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုင်းရဲ့ ဂိတ်ဆုံးပဲ။ အိုးတန်းရပ်ကွက်ထဲမှာ
နေတာ”

“ဟာ! အဲဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့ မဝေးဘူးဘဲ။ ကျွန်တော်က ဗမာတန်းမှာ
နေတာဗျ။ ဒါနဲ့ တစ် ယောက်တည်းလား”

“အင်း...အရင်ကုန်လို့ အရင်ပြန်လာတာ။ အေးရင် တို့ စာနဲ့တို့
တော့ ကျန်နေရစ်တယ်”

“ဒီလှည်းတန်းဈေးမှာ ပဲ ရောင်းနေကျလား”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ မနက်ပိုင်းဆိုရင် ဘူတာရုံလမ်းက ဈေးမှာ ရောင်း

တာ။ ညနေပိုင်းမှ လှည်းတန်း ဈေးပြေးရောင်းတာ”

“လှည်းတန်းဈေးက ပိုရောင်းကောင်းတယ်ဗျာ၊ မနက်ပိုင်းဆို စည်တယ်။ ကျွန်တော်က ဈေး အိပ်ဈေးစားမို့ ပိုသိတယ်။ မနက်ပိုင်းရော လှည်းတန်းမှာ ရောင်းပါလား”

“ရောင်းချင်ပါတယ်၊ ရောင်းကောင်းမှန်းလည်း သိပါ။ ဒါပေမဲ့ နေရာမရှိဘူးလေ။ ညနေပိုင်း တော့ ကားရှင်းတော့ လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ခွရောင်းလို့ ရတယ်”

စကားတော့ ပြောကောင်းပါရဲ့ ၊ မိုးမိထား၍ ငိုက်မြည်းချင်လာသည် ။ သို့သော် ကြွတ်ကြွတ် အိတ်ထဲမှ နှစ်ပဲခြောက်ပြားမျှငွေလေးကို ခါးပိုက်နှိုက်ဆော်ထည့်သွားမည်စိုးသောကြောင့် စိတ်ကို တင်းထားရသည် ။

လေးဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ ကားစီးပြီးသွားသောအခါ ဂိတ်ဆုံးသို့ရောက်လာသည် ။ မိုးက ရွာနေ သည် ။ ထို့ကြောင့် ခြင်းထဲမှ ခေါက်ထီးကို ဖွင့်ဆောင်းသည် ။

“မနော်မူ”

ခပ်ငိုက်ငိုက်သွားစဉ်တွင် အနောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် ခေါ်သံကြားရ၏။ လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ တာဝဲဖြစ်နေသည် ။

“ဪ...တာဝဲ”

“လမ်းကြိုတာဝဲ၊ အတူပြန်မယ်လေ။ ပေးဗျာ! အစ်မခြင်း၊ ကျွန်တော် ဆွဲပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် နော်မူလက်ထဲမှ ခြင်းကို လွှဲပြောင်းယူသည် ။

“ဒါနဲ့ တာဝဲက ရန်ကုန်ဇာတိလား”

“မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ကချင်ပြည်နယ်က လာတာ”

“ဪ...ကချင်လူမျိုးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ၊ အင်းတော်ကြီးဒေသက ဆင်းသက်လာတာပဲ။ အစ်မကြားဖူးမလားမသိဘူး၊ ကျွန်တော် ရှမ်းဂဇူးပါ”

“ဪ...ကြားဖူးတာပေါ့၊ တစ်ယောက်တည်းလား မိသားစုနဲ့ နေတာလား”

“တစ်ယောက်တည်းပါပဲ၊ တစ်ယောက်အိပ်ခန်းလေး ငှားထားတယ်။ တစ်လတစ်သောင်းနဲ့ အိပ်ရုံပါပဲဗျာ။ မနက် မိုးမလင်းခင် လိုင်းဆွဲတယ်၊ အခုလိုချိန်မှ ပြန်ရတယ်”

“မိဘတွေက ဟိုမှာ ပဲလား”

“အင်း...မနော်မူရော”

“နော်မူက သထုံကပါ။ ကရင်လူမျိုး အမေကို ဆေးကုလာရင်းနဲ့ ဒီမှာ နေဖြစ်နေတာ”

“အမေက ကျန်းမာသွားပြီလား”

“ဆိုးသွားတာ တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်”

“ဆောရီးဗျာ၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရပါတယ်”

“ဒါနဲ့ သထုံမပြန်တော့ဘူးလား”

“ဆွေမျိုးလည်း မရှိဘူး၊ မျှော်မယ့်လူလည်း မရှိဘူး။ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာပေါ့။ ခင်ရာဆွေ မျိုးလေ။ ဒီရန်ကုန်မှာ ဆွေမျိုးပေါတယ်။ လုပ်ကိုင်စားရလည်း အဆင်ပြေတော့ အသားကျနေပါပြီ။ မပြန်ဖြစ်တော့

ဘူး”

“နေတော့ရော တစ်ယောက်တည်းလား”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ အေးရင်တို့ အိမ်မှာ ငှားနေတာ။ စာနဲ့နဲ့ က အိမ်နီးချင်းလေ။ လုံခြုံတယ်၊ ပတ် ဝန်းကျင်ကောင်းကို ရထားတာပေါ့။ စိတ်တူကိုယ်တူ ဝယ်ရောင်းလုပ်ကြတယ်”

“ဝယ်တော့ရော”

“မနက်ပိုင်း လှည်းကူးဘက်မှာ သွားသိမ်းတယ်”

“ဗျာ! ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ ကားလည်း မနက်ပိုင်းဘေးပေါက်ဝင်ငွေအဖြစ် မိုးမလင်းခင် လှည်းကူးလက်ဆွဲတယ်ဗျ”

“အယ်! အဆင်ပြေလိုက်တာ၊ နောက်နေ့ကစပြီး ကိုတာဝဲတို့ကား လိုက်စီးမှာ ပဲ”

“ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပါ”

“အယ်! တူလိုက်တာ၊ နော်မူလည်း နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ။ ကဲ...ဒါ နော်မူအိမ်ပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သွပ်မိုးအိမ်လုံးလေးရှေ့တွင် ရပ်၏။

“ကဲ...အိမ်ပေါ်တော့ မခေါ်တော့ဘူး။ ခုလိုခြင်းဆွဲကူပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးပဲ”

“ဟာ...ရပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆွဲခြင်းကို နော်မူလက်ထဲ လွှဲအပ်၏။

“ဝင်တော့လေ၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်တော့မယ်”

ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော တာဝဲ၏ ကျောပြင်ကို နော်မူ
ငေးကြည့်ဖြစ်သွားသည်။ ။

အမှိုက်ပစ်သမားအဖြစ် လှည်းတန်းဈေးတွင် စသိခဲ့စဉ်ကတည်းက
ဒီကောင်လေးသည် လူ ယဉ်ကျေးဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိခဲ့သည်။ ။
ထို့ကြောင့်ပင် မည်သည့်ယောက်ျားလေးကိုမှ ရင်းရင်းနှီးနှီး
မပေါင်းသင်းဖူးတဲ့ သူက တာဝဲကိုတော့ ခင်ခင်မင်မင် ပေါင်းသည်။ ။

တာဝဲက လမ်းဘေးအိပ်၊ လမ်းဘေးစား ဆိုသော်ငြား စိတ်ဓာတ်အ
ဆင့်အတန်းရှိသည်။ ။ နှုတ် ရေးမကြမ်းတမ်းဘဲ တစ်ဖက်သားကို ကူညီ
တတ်သည်။ ။ အပြောအဆိုမရိုင်းစိုင်းဘဲ ယဉ်ကျေးမှုရှိ သည်။ ။ စကားန
ည်းသည်။ ။ မှန်ကုပ်ကုပ် ညစ်ထေးထေးနေတတ်သည်။ ။ သို့သော် ယခု
တော့လည်း အ ရင်လောက် မညစ်ပတ်တော့၍ လားမသိ။ ဥပမိရုပ်က
ပေါ်ထွက်လာသည်။ ။ စူးရှသောမျက်လုံးက ပျံ

တက်ရန် အားယူနေသော ငှက်တစ်ကောင်နှင့်တူနေသည်။ ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ တာဝဲအပေါ် အမှတ်တွေပေးနေမိသည်။ ။ သူ
မအာရုံကို တာဝဲက ဖမ်း စားထားသည်။ ။ ထိုသို့သော စိတ်ခံစားချက်ကို
လည်း ကျေနပ်နေမိသည်။ ။ သူမနှုတ်ခမ်းတွေက အပြုံး ယဲ့ယဲ့ကို တို့ ထိ
ခံစားနေမိသည်။ ။